

RESEARCH INSTITUTE,
MADRAS.

கணபதிதுணை.

சு லோசனே .

3133

இது,
மகிபாலன்பட்டி
பண்டிதமணி. மு. கதிரோசச்செட்டியார்
மொழிபெயர்த்தியற்றியது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

மேலேச்சிவபுரிச்
சன் மார்க்கசபையாரால்

மதுரை
மீனலோசனி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1933.

விலை அணா 4.

All Rights Reserved.

இரண்டாம்பதிப்பைப்பற்றிய

குறிப்பு.

“சுலோசனை” யென்னும் அழகிய இச் சிறுகதையில் முதற்பதிப்பு இற்றைக்குப் பதினேராண்டுகளுக்குமுன்னர் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அப்பதிப்பு வெளியானபின் பலபெரியார் இதன் நடைநலம் பொருணலம்முதலியவற்றைப் பாராட்டி மதிப்புரையருளிஞார்கள். அவற்றுட் சில இப்பதிப்பிற் சேர்க்கப்பட்டன. சிலகல்லூரிகளில் அங்கிலம்பயிலும் உயர்வகுப்புமாணாக்கர்களுக்குப் பாடப்புத்தகமாக அமைந்த மையானும் முதற்பதிப்புமுற்றும்செலவானமையானும் இப்பொழுது இரண்டாம்பதிப்பாக வெளிவரலாயிற்று. தமிழிற் சுவைநலமுணர்ந்து நடைநலம்பேணும் புலவர்பெருமக்களின் உவகையுரையே இதனைவெளியிடும் மேலைச்சிவபுரிச் சன் மார்க்க சபையாருக்குக் கைம்மாறாகும்.

மகிபாலன்பட்டி, }
24—7—1933. }

இங்ஙனம்,
மு. கதிரேசன்.

உ

கணபதிதுணை.

அறிவித்தல்.

அறிஞர்கள் !

சுலோசனை யென்னும் இச் சிறுகதை இராமாயண சம்பந்தமுடைத்தென்பது யாவரும் அறிவர். இராமகதையை வடமொழிக்கட் பெரியார்பலர் பற்பலவேறுபாட்டுடன் செய்திருக்கின்றனர். அவற்றுள், இஃது ஏதாவதொன்றில் அடங்குமென்று ஊகஞ்செய்யத்தக்கநிலையி லுள்ளது. இதுகருதியே, “ அறிஞர்வாயிலாக் கேட்கப்படுகின்றது ” என்று இதன் ரொடக்கத்திற் கூறியதுபோலும். எங்ஙனமாயினுங் கதை நிகழ்ச்சி மிக்க சுவையுள்ளதே. அவலச்சுவையே இதன்கட் சிறப்பாக நிலவுகின்றது. சுலோசனையின் அருங்கற்பும், பெருங்குணங்களும், அறிவுடைமையும், தலைவற்பிரிவாற்றுன்புறுநிகழ்ச்சிகளும் படிப்பார்க்கு வியப்பும் உருக்கமும் தோன்ற இன்புறுத்துவனவாம். உண்மைக்கற்பினிலே யிற்றென்று இதனாற் நெள்ளிதி லுணரலாம். அறுபட்டனவாகிய கையும் தலையும், எழுதியதும் பேசியதும் கற்பின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவனவாம். இப்பிறப்பிற் பயிலப்படாதாரைக் கண்டவிடத்து ஒரோவழியுண்டாம் அகநிகழ்ச்சிகளுக்கு முற்பிறப்பின்றொடர்பே காரணமென்பதும் இதன்கட் காணலாம்.

இது, மதுரையின்கணுள்ள இராமேசுவர தேவஸ்தான வடமொழிக்கலாசாலைத் தலைமையாசிரியர் (Principal) வித்தியாபிதி ஸ்ரீ ர. கிருஷ்ணமாசாரியர் M. A. அவர்களாற் சென்னையினின்று திங்கடோறும் பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும் 'ஸகிருதயா' என்னும் வடமொழிப்பத்திரிகையிற் பத்து வருடங்களுக்குமுன்னர் வெளியாயது. இப்பொழுது புதுக்கோட்டைஸம்ஸ்தானத்தைச்சார்ந்த மேலைச்சிவபுரியின்கணுள்ள சன்மார்க்கசபையார்விருப்பின்வண்ணம் தமிழறிஞர்களும் படித்தின்புறற்பொருட்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மகிபாலன்பட்டி
துன்மதி-வரு
மார்கழி-மீ ககூஉ

இங்ஙனம்,
மு. கதிரேசன்.

உ மதிப்புரைகள்.

சேன்னை மஹாமஹோபாத்தியாய, டாக்டர்.

பிரமபூநீ வே. சாமிநாதையரவர்கள்.

தாங்களியற்றிய 'சுலோசனை' என்னும் மொழிபெயர்ப்பு நூலைப் படித்துப்பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இதன் நடையும் கருத்துக்களும் நூதனமாகப் பெயர்த்துரைக்கப்பெற்ற மொழிகளும் மிக்க இன்பம் பயக்கின்றன. இப்புத்தகம் என்போலியர்க்கு ஒரு புதுவிருந்தாகவே காணப்படுகின்றது. வடமொழியிலிருந்து பெயர்த்துரைக்கப் பெற்றநூல்களுள் இது சிறந்துவிளங்குகின்றது என்று சொல்லத் தட்டில்லை. பிரசங்க ஆற்றல், செய்யுள்செய்யும் வன்மை, நூலாராய்ச்சித்திறன் முதலியவை அமைந்திருத்தல் போலவே மொழிபெயர்க்கும் ஆற்றலும் தங்கள்பால் நன்கு அமைந்திருக்கின்றதென்பதை இந்நூலாற் கண்டேன். நீடு வாழ்க.

திருவெட்டுசரன்பேட்டை

தியாகராஜ விலாசம்

சு-ச-கூஉஉ.

இங்ஙனம்,

அன்பன்,

வே. சாமிநாதையன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துக் கௌரவகாரியதரிசியும்,
உயர்தரநீதிமன்றத்து வழக்கறிஞரும் (Advocate) ஆகிய

திரு. S. S. பாரதியாரவர்கள் M. A; B. L;

தங்கள் 'சுலோசனை' மொழிபெயர்ப்புநூலைப் பெற்றேன்.
நதை கவினிது; கற்பறிவுறுத்துங் கருத்துக்கள் செவ்விய;
நடை அரிதிலினியது; பண்டிதரன்றிப் பலர்க்கரிது; படித்தற்
பவர்க்கினிதே. கதைச்சுவை குன்றாது உயரிய நடையில்
ஒழுகும் திட்டமும் தூய்மையோடினிமையும் மலிய வட
மொழியிலுள்ளதொன்றைத் தமிழ்வசனப்படுத்தியாளுந்
திறமை வியக்குமாறுடைத்து.

மதுரை. }
31—3—1922. }

சொந்தன்,
S. S. Bharati.

திருநெல்வேலி உயர்தரநீதிமன்றத்து வழக்கறிஞரும்

கல்கற்றா தாகூர் சட்டவிரிவுரைகாரரும் ஆகிய

சைவத்திருவாளர்

கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள், M. A; M. L;

தங்களது தமிழ்ச்சொன்னயமும் பொருணயமும் மிக்க
'சுலோசனை' யென்னுங் கற்பரசிகதையினைக் கற்று மகிழ்
வெய்தினேன். தமிழ்ப்புலமையோடு வடநூற்புலமை
சிறந்துள்ள தங்களைப்போன்றவர்கள் அரிய வடநூல்களைச்
செந்தமிழில் மொழிபெயர்த்து துதவினால் தமிழுலகம் பெரும்
பயன் பெறுவதாகும்.

மைலாப்பூர், }
6—4—1922. }

அன்பன்,
K. சுப்பிரமணியன்.

‘ஸகிருதயா’ என்னும் வடமொழிப் பத்திராதிபராகிய
வித்தியாநிதி பூநீ உப. வே.

ர. கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள், M. A.

தாங்கள் அன்புடன் அனுப்பிய ‘சுலோசனை’ வரப்
பெற்றுக்கொண்டேன். வடமொழியிலுள்ள ரஸமானபாகங்க
ளும் அபிப்பிராயங்களும் தமிழில் அழகியநடையில் எழு
தப்பட்டிருக்கின்றன. இது தமிழில் மாணாக்கர்களுக்குப்
படிப்பிக்கக்கூடிய கிரந்தங்களில் முக்கியமானவைகளில்
ஒன்றாக நிச்சயிக்கத்தகுதியுள்ளது.

மதுரை,
௨௭-௮-௧௯௨௨. }

இங்ஙனம்,
தங்களிஷ்டன்,
ர. கிருஷ்ணமாசாரியர்.

சுலோசனை .

முதற்காப்பியமாகிய இராமாயணப் பயிற்சியில் மிக்க
 றுடையார்க்குங் கேட்டவளவினானே நிகரிலா வியப்பைத்
 தகின்ற இச் சுலோசனையென்னும் பழஞ்சரிதம் அறிஞர்
 யிலாகக் கேட்கப்படுகின்றது. “இராம” என்னும் அழகிய
 டலோடு நிலவுலகத்தி லவதரித்துத் தந்தையார் திருமொழி
 ராம்பல்வேண்டுமென்னும் உறுதியால் அரசுதுறந்த திரு
 ள்கொழுநனது முவுலகத்தையும் மயக்குறுத்தும் பேரொழி
 லனைச் சூர்ப்பநகை கண்டு காமமயக்க முடையவளாய்,
 'வ்விராமபிரானே அப்பொழுதே தனக்கு மணவாளனாக
 வண்டி, அதுகாரணமாக இலக்குமணனாற் றனக்குநேர்ந்த
 ானக்கேட்டைக் கரதுடணர்களுக்கு அறிவுறுத்து, அவ்
 ராக்கதார்களும் கூரிய இராமபாணத்தா லுயிர் துறப்பக்கண்டு
 ரைகடந்தெழுந் துன்பக்கடலுண்முழ்கி மிகுவிசைவில்
 டித் தனது மானக்கேட்டிற்கு ஏதுவாகநிகழ்ந்தசெய்திக
 ானைத்தையும் இலங்கைக்கிறைவனாகிய இராவணனுக்குணர்த்
 தினான். அவ் விராவணன் அச் செய்திகளைக்கேட்டுக் கூற்று
 யன்போல மிக்கசினத்தாற் கொதித்துப் பொன்மானா லிராம
 பிரானேவஞ்சித்துச் சானகியைக் கவர்ந்தான். கொடியவனாகிய
 அவ்வரக்கர்தலைவன் இழைத்த கொடுஞ்செயலையறிந்த இராம
 பிரான் சுக்கிரீவன்முதலிய குரக்குத்தலைவர்களைடு சென்று
 இலங்கையை வளைத்தான். பின்னாநிகழ்ந்த பெரும்போரில்

இராமபிரான் வில்லினின்றும் வெளிப்போந்த கொடிய விடப் பாம்புகள்போன்ற அம்புகளால், சும்ப நிகும்ப அதிகாய மகாகாயர் முதலிய இராக்கதரெல்லாம் நீறுபட்டழிந்தவுடன் சிறிது அச்சமுற்ற இராவணன், நெடுநேரஞ்சூழ்ந்து இந்திர சித்து ஆகிய தனது குமாரனையழைத்துப் போர்புரிதற்கே வினாள். உலகபாலரிடத்து வெற்றிகொண்ட அவ் வீந்திரசித்து, பல்லாயிரவராகிய அரக்கர்கள் புடைசூழப் பகைவரைப்பொருதான். அவ்விராவணகுமாரன் நெடுநேரம் போருஞற்றியும் ஓரிடத்தில் ஒவ்வொருகணத்திலுங் குரக்கினங்களாற் கோறல் செய்யப்படுந் தனதுபடைகளையும், மற்றோரிடத்தில் இலக்கு மணன் விடுத்த பகழியினுறைப்பாற் சிதறுண்ட தன்னையுஞ் சீர்ப்படுத்தற்கு வலியிலனாய் வெற்றியின் அவாவற்றுப் போர்க்களத்தினின்றும் வெளிப்போந்து இலங்கையையெய்தி இராமலக்குமணர்களுடையதெய்விகவன்மையையும், தனக்கு நேர்ந்த மானக்கேட்டையுந் தந்தைபாலுணர்த்தினான்.

அதுகேட்ட இராவணன் அஞ்சத்தக்க சினமுடையனாய்ப் பற்களை நெறுநெறெனக்கடித்து “ஏட! இழிதகவ! விட்புலவேந்தன்முதலிய உலகபாலகர்களையும்வென்றும், மிகவும் இழிந்த மக்களிடத்திற் றோல்வியுற்று நாணமின்றி எங்ஙனம் ஈண்டுற்றாய்? செல்! செல்! என்முன்னிருத்தற்குத் தகுதியில்லாதவனாகின்றாய்” என்று பேரொலியாற் பழித்துரைத்தான்.

இதனைக்கேட்ட இந்திரசித்து, பின்னரும், “இராமலக்குமணர்கள் உண்மையில் மக்களல்லர்; அவருள், இராமன், மூன்றலகங்களுக்கும் இன்னஸ்புரியும் நின்னை அடியோடழித்

தற்கு நிலவுலகத்தில் அவதாரஞ்செய்த திருமகன்கொழுந
னென் றறிவாயாக. இன்றே சானகியை அவன்பக்கல்
சேர்த்திலேயேல் நங்குலத்தில் ஒரு சிறுதுகனும் காண்டல்
அரிது” என்று கூறினான். இராவணன் மிக்கசினத்தாற்
கிளர்ந்து அவ்வெகுளித்தீயால் நீருக்கமுயல்பவன்போலத்
தன்புதல்வனைப் பின்னருங் கடுஞ்சாற்களாற் பழித்துரைத்
தான்.

இவ்வமயத்தில் அவற்கு இனியநண்பனாகிய வித்தியுச்
சிகுவன் என்னும் அமைச்சன் இலங்காநாயகனைச் சிறிது
தேற்றி, நிகும்பிலேயில், விரும்பியவைகளைத்தரும் ஒருவேள்வி
யைச் செய்துமுடித்தற்கு இந்திரசித்துவைப் போக்கினான்.
இராவணகுமாரன் அங்ஙனமேசெய்வலென்று கூறிப் புறப்
பட்டுப் பன்னாட்குமுன்னர்க்கண்ட தன் அன்பிற்கருங்கல
மாகிய மனைவியைக் காணவிரும்பி அவளுறையும் இல்லத்தை
யெய்தினான்.

எய்திய அவ்விந்திரசித்து, பிரிவா'னெய்தியபசப்பா
னெழின்மிக்க கதுப்புக்களைக் கைத்தலத்தனைத்து அளவின்
மிக்க முச்சுக்காற்றுக்களால் உள்ளத்துள்ள பிரிவுத்தீயை
விசிறுகின்றவனும், எப்பொழுதும் பெருகி யிடையறாதொழு
குங் கண்ணீர்த்திரளால்நனைந்த மேலாடை யுடையாரும்,
“என்னையொத்த துன்பமிக்கபெண் இவ்வுலகத்தில் வேறு
ஒருத்தியுமில்லை” என்று பலவிதமாகத் தன்னைப் பழிக்கின்ற
வனும், தோழிமார்கள், “தோழி! தேறுவாயாக. நின் பிராண
பதி அவசியம் விரைவில் வருவான். தாபத்தையும் போக்கு
வான். ஆதலின், இவ்வவஸத்தை யொழிப்பாயாக” என்று

அடிக்கடி தேற்ற, அவர்களைநோக்கிப் “பேறிலளாகிய யான்
என்செய்வல்! எனது அன்புரிமைத்தலைவனது அழகியமுக
கமலத்தை யான் என்றுகான் எங்ஙனங் காண்பேன்” என்று
அழுங்கலிற் றடுமாறுகின்ற சொற்களான் மெல்லமெல்லப்
பேசுகின்றவனும், சில அணிகலன்களையுடையவனும், இளமை
மிக்கானும், தாமரைபி ளிளந்தண்டுபோன்ற மெல்லிய உடலை
யுடையானும், நினைந்து நினைந்து புலம்புகின்றவனும், அழகிய
எயிறுகளையுடையானும், கற்பரசியும் ஆகிய சுலோசனை
என்னும் பெயரையுடைய தன் காதலியைக் கண்டான்.

விரகவிதனமே உருவெடுத்தாற்போல் அங்ஙனமிருக்
கின்ற காதலியைக்கண்ட அவ் விந்திரசித்து, மகாவீரனாயினுந்
திண்மையை ஆறவே ஒழிப்பதூஉம், நெஞ்சைப்பிளப்பதூஉ
மாகிய சோகாக்கினியினால் எரிக்கப்படுகின்ற மனத்தை
யுடையனாய்த் தோழிகள் விரைந்தெடுத்திட்ட பொன்மயமான
வேத்திரவிருக்கையில் இருந்தான்.

சுலோசனையும், தான் பன்னாளாகவிரும்பிய தலைவனை
உண்ணாநோன்புடையனபோல விளங்குங் கண்களாற் பருகி,
அவசமுற்று, வியப்பெய்திச் சிலவெழுத்துங் கூறுதற்கு வலி
யிழந்து கார்தனது திருவடிகளை வணங்கி, மிகமுயன்றுங்
கண்ணீர்ப்பெருக்கைத் தடுத்தற்கு ஆற்றலின்றிச் சிறிது
நேரம் இன்னது செயற்பாலதென்றறியாளாய் ஓவியத்துற்
றாள்போன்று அசைவற்றுத் தன்வயமிழந்து நெடுநேரம் வாய்
வாளாதிருந்தாள்.

இன்னல்மிகுதி சிறிது தணிவெய்தியபின், இந்திரசித்து
மிக்கொழுங்குகின்ற நீர்த்திவலைகணிரம்பிய சுலோசனையின்கண்

களைத் தனதுகைத்தலத்தான் மீண்டுமீண்டுந் துடைத்து, அவனைநோக்கி “ஏ காகலி! அலர்ந்த தாமரையினிதழ்களை யொத்த அழகியவிழிகளினின்று இந்நீர்ப்பெருக்கு ஆறு போல் வழிசுன்ற தென்னை? இளம்பருவக் தணங்கரசே! பெருங்காற்றான் அலைப்புறாஉம் இளங்கதவிபோல் மிகமெல்லிய நினது இவ்வுடற்கொடி நடுங்குகல் எற்றிற்கு? அன்பே! அணிசெய்துகொள்ளாமை யென்? மிகக்கடியதாய புன்கணை நிரம்பி யோசையின்றியழுதல் எக்காரணம்பற்றி? யான் சிறிதேனுங் கேடுசெய்ததாகக் கூர்ந்தாராய்ந்துபார்த்தும் புலப்பட்டிலதே! அங்கனாய்? நினதுவருத்தத்திற்குக் காரண மின்னதெனக் கூறுவாயாக. இப்பொழுதே நின் துக்க காரணத்தைப் போக்குதற்கு அடியேன் சித்தனாக இருக்கின்றேன்” என்று கூறினான்.

சுலோசனையும், சிறிதுசிவந்த உள்ளிடத்தைபுடையகண்களை முன்றானையால் நீவித் தழுதழுத்த குரலுடன் “நாத! அநாதையப்போல் என்னைவிடுத்து இத்துணைக்காலமாக வாரா திருந்த நின் வன்னெஞ்சைப் பேறிலளாகிய யான் என்னென்று கூறுவேன்? இப்பேதைசெய்த குற்றம் யாது? இப்பொழுது அவசியம் வருவாய், மாலைவருவாய், இரவில் வருவாய், நாளைவருவாய், அதன்பின்னாவருவாயென நினைந்து எத்துணையோ கற்பம்போன்ற நாட்களைப் போக்கினேன். இன்றுதான் என்விருப்பம் பயனாயிற்று. என்மாட்டு அருளுண்டாதற்கு இத்துணைநாட் சென்றது” என்னுஞ் சொற்களைப் புகன்றான்.

இந்திரசித்து அவள்சொற்களைக்கேட்டு, “மருள்விழியாய்! நிகழ்ந்தசெய்திகளைத்தும் உணர்ந்திருந்தும் இங்ஙனங்

கேட்டலென்னை? பன்னாள்வளர்க்கப்பட்டதும், மிகஇனியது மாகிய நமது காதற்கொடியை யான் என்றும் மறவேன். நின் பால் எதுபற்றியும் எனக்குக் கோபமின்று. காலத்தின் மாறு பாட்டை அறிந்திருக்கிறாயன்றோ. என் தந்தை சானகியைக் கவர்ந்தமையாற் பெரியகேடுகளின்றொடர்ச்சி யுண்டாயது. தத்தமுள்ளேர்ந்த பகையினைபுடைய இராம இராவண சைன் யங்களின் மிக அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தில் அதிகாயன் முகலிய பெரியவீரர்களும் இறந்தனர். முவுலகத்தினும் புகழ் பெற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய எனது சிறியதந்தையாகிய சும்பகன்னனுஞ் சரிதத்தான் எஞ்சிய விக்கிரமனாயினான். யானும் அரக்கர்கள் சூழ்வரச்சென்று நெடுநேரம்பொருது, இலக்குமணன்விடுத்த கணைகளாற் பிளக்கப்பட்ட மார்பினை புடையனாய், மிகவுந்துன்புற்றுத் தந்தையின்பக்கலெய்தி இவ் வெல்லாவற்றையுந் தெரிவித்தேன். இராமலக்குமணர்க ளுடைய ஆண்மையை அறியாதவனாகவே அவ்விராவணனும் முவுலகத்தினும் வெற்றியைத்தரும் ஒருவேள்வியை நிகும் பிலையிற் செய்தற்கு இன்று என்னை ஏவினான். நின்னைக் காண்டலிலவாவும் மனத்தினைபுடைய யான் வழியிடையே ஈண்டுப் போதரலானேன். ஆதலின் எனக்கு விடைதருவா யாக. கவலையை ஒழிக்க. மிகவிரைந்து திரும்புவேன்” என்று இவ்வாறு கூறினான்.

அதுகேட்ட சுலோசனை சிறிது நீர்த்ததும்ப நிலநோக்கிய கண்களையுடையளாய், “உயிர்த்தலைவ! இப்பொழுதே இங்குப் போந்த நினதுபிரிவை மீண்டும்பொறுத்தற்கு எங்ஙனம் ஆற்றலுடையேன்? நிகும்பிலையில் வேள்வியைமுடித்துப் பின்னரும் போர்கருதியன்றே செல்லவிரும்புகின்றாய்.

சுலோசனை.

அந்தோ! அளவில்லாத அம்புகளின் வீழ்ச்சியாற் புண்பற்றிய நினது இவ்வுடலைக் காண்டற்கு என்னெஞ்சந் துணிந்திலது. நிற்க, இவ்விடயத்திற் சிறிதுகூறுதற்கு என்னுள்ளந் துணிகின்றது. மனிதஇயல்பைக் கடந்த தோள்வலிமிகக வீரனாகிய இராமன் எங்கே? நினதுதந்தை எங்கே? கடவுட்குறனாகிய இராமனைப் போர்முனையில் வெல்லுதற்கு மனிதஇயலபினால் எங்ஙனங் கூடும்? நீ இவ்வெல்லாவற்றையும் உணர்ந்தும் போர்கருதிப்புறப்படமுயலல் என்னை? இனி இப்பயனற்ற செயல் அமைக. இம்முயற்சியினின்றும் ஒழிவெய்துக. என் மாமன்செல்கின்ற இவ்வழி நல்லோரால் விரும்பத்தக்க தன்று. அவனோ கற்பினுக்கணியாகிய சீதாபிராட்டியைக் கொணர்ந்து எரிகின்றநெருப்பைப் புதர்நடுவண் இட்டாங்கு நகரிக்கணவைத்தான். தலைவற்பிரிந்த துன்பத்தினையுடைய அச் சீதையின் சோகாக்கினியானது காட்டுத்தீப்போல எல்லாவற்றையும் விழுங்குகின்றது; இங்ஙனம் போர் முகத்தே மகாவீரர்களாகிய நினது சிறியதந்தை முதலியோர் களையுஞ் சரிதத்தின் எஞ்சியவர்களாகச்செய்தது. இத்தீய எல்லாப்படைகளையுமுடைய நினதுதந்தையையும் அழித்தல் உறுதி. ஆதலின், கேட்டினைவினைக்கின்ற இப்பயனற்ற செயலினின்றும் ஒழிக; ஒழிக. அதனால் ஒருசிறிதுங் குற்ற மின்று. தான்செய்ததீவினைப்பயனைத் தா'னை அநுபவித்தல் என்பது நிச்சயம். நினது சிறியதந்தையாகிய விபீடணனைப் பார்க்க. அறவோனாகிய அவ் விபீடணன் தன்முன்னோனைத் தீநெறிக்கண்ணின்றும் மீட்டற்கு ஆற்றலிலனாய் இராமனையே புகவிடமாக அடைந்தான். அவன் பெறலரும்பிறுடையான்” என்று இன்னோரன்ன அழகியசொற்றொகுதிகளால் வணக்கமுட, நலமும், பிரியமும்பொருந்த உப'க்தசுந்தான.

இந்திரசித்து, தன்காதலியின் உபதேசம் அழகியதெனினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமற் சிறிதுசினமுடையனாய்ச் “சிறியவளே! இது, நினது இளமைக்கு ஏற்றதே; அரசியன் முறைமைகளைச் சூழ்ந்து தெரியாமலும் சமயத்திற்செய்த தக்கதின்னதென்று உணராமலும் நின்னால் மிக்கசதுரப்பாட்டுடன்தொடங்கப்பட்டது. பெரும்போர்நேர்ந்திருக்கின்றது. பகைவர்களாற் பெரியவீரர்களும் மாண்டனர். யான் சுதந்திர மில்லாதவன். தந்தையின்கட்டளை பெரிதன்றே. தெய்வ சம்பந்தமான ஊழ் நலமெனினுந் தீதெனினுஞ் செய்க. தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லையன்றே. அதன்பொருட்டன்றே நமதுபகைவனாகிய இராமன் * அரசேதஞ்சமென்று அருங்கானடைந்தான்? விரித்தலிற் பயனென்? காலங் கடக்கின்றது. இனிக் கணப்பொழுதேனும் ஈண்டிருத்தற்கு என்னாற் கூடாது. போகின்றேன். தெய்வம் அருள்செய்யின் மீள்வேன்” என்றுசொல்லிக்கொண்டே நீர்நிறைந்தகண்களையுடைய சுலோசனையைக் கணப்பொழுதில் விட்டுப்பிறப்பிட்டான்.

அவன்சென்றவுடன், சுலோசனை தந்தலைவனுக்குவரற் பாலதாகிய தீமையின்றிரளை யீயுற்று உள்ளத்தா லொன்றைக் கருதி நெடிதாக்கவும் வெப்பமாகவும் பெருமூச்செறிந்து அசைவறுநிலையை யண்மினாள். அதன்பின் சேடியர்கள்தேற்ற அரிதிற்தெளிவெய்தி நீ ர் பொழி விழிகளை யுடைய முக கமலத்தை இடதுகையிற்றாங்கி ஒன்றுமுரையாது கீழ்நோக்கியமுகமுடையளா யிருந்தாள்.

* அரசு தஞ்சமேயென்று—அரசு எளிமையேயென்று.

இங்ஙனந் துன்புறுமமயத்தில் * எருவையிறகா னணி செய்ப்பட்ட தூஉம், பொற்பிடியான் ஒளிசெய்கின்றதூஉம், இரும்பினாக்கப்பட்டதூஉம், வாயுவேகத்தால் அச்சத்தை விளைக்கும் ஒலியினைபுடையதூஉம், பார்த்த அளவினானே மயக்கத்தைப்புரிவதூஉம், உருவத்தோடுங்கூடிய கூற்றுவன் சினம்போன்றதூஉம், வாளின்றன்மையெய்தப்பெற்ற கரும் பாம்புபோன்றதூஉம் ஆகிய பெரியவாளாயுதத்தோடுங்கூடிப் பொன்னாழை தோளணியாற் கவின்று செஞ்சந்தனச்சேற்றா லணிசெய்யப்பட்ட ஒரு†கைத்துண்டு, மரகதமணியுருவாகிய ஒரு தூணின்மேற்றத்தைச் செய்வதாய் ஆழிப்படைபோற் சுழன்று அச் சுலோசனையின்முன்னிலையில் வீழ்ந்தது.

“ஆ! ஆ! ஈதியாது” என்று துன்புறுமுள்ளத்தாராகிய தோழிகளினது கலகலவொலியால் நன்குவிழித்த கண்களை யுடைய அப்பெண்மணி, தனதுவிழித்துணையால் முன்னர் வீழ்ந்துகிடக்குங் கைத்துண்டினைப்பார்த்துச் சிறிது ஆலோ சனையுடையளாய்ப் பொற்கோடுகளான் வரையப்பட்ட தன் நாயகனது பெயரெழுத்துக்களை அக்கொடிபோன்ற வாளி னிடத்து எதிர்பாராது நோக்கி யப்பொழுதே கூந்தல்சரிந்து நிலத்திற்பரவத் திடரென்று வீழ்ந்தாள்.

விரைவில் நிலத்தினின்றும் எழுந்து அக் கைத்துண்டி னைத் தனது கைக்கொடிகளாற் றழீஇப் பெருகுகின்ற கண்ணீர்த்துளிகள் விண்மீனையொத்துநிலவும் முலைகளையும்,

* எருவை—கழுகு.

† துணிக்கப்பட்டகை.

மிகவும் நெட்டுயிர்த்தலையும் உடைய சுலோசனை, “ஆ! கொல்லப்பட்டேன்! ஆ! சுடப்பட்டேன்! ஆ! கவரப்பட்டேன்! ஆ! வஞ்சிக்கப்பட்டேன்! ஆ! எய்திய இத்துன்பம் என்னை? நோய்கோட்பட்டேன்! புகலிடமில்லேன்! துன்புறு கின்றேன்! ஆ! முப்பெரும்புனியினும் ஒப்பிலா அழக! எவனாற் கொல்லப்பட்டாய்? ஆ! சுலோசனையாகிய உயிரை யுடையாய்! என்னைத் தலைவனையிழந்தவளாகவும் தனியளாக வும்விட்டு எவ்வாறு சென்றாய்? அம்ம! உயிரைப் பொறுத் தற்கு ஆற்றவில்லேன். தலைவ! இப்பொழுது நின்னையில்லா எனக்கு இவ்வுலகம் பாழங்காடு; பிறப்புப் பயனற்றது, உடல் உலர்ந்த விறகின் றன்மையது. ஏ! பகைவனாகிய கூற்றுவனே! இப்பொழுதே எனது உயிரைக் கொள்வாயாக. ஆ! சுலோசனையின் கண்களாகிய சகோரப்புட்களுக்குரிய திங்களஞ்செல்வ! புலோமசை கேள்வனை வினையாட்டாக வென்று “இந்திரசித்து” என்னும் பெயரினை எங்கணும் நிறுவிய பெருமையினையுடைய நினது அவ்வலி யாண்டுச் சென்றது? பிறரிடத்துக் காண்டற்கரிய நினது நன்று தீது ஆராயும்அறிவு எவ்விடத்துப்போயது? ‘கேட்டைவினைக்கும் இம்முயற்சியினின்றும் ஒழிக ஒழிக’ என்று பன்முறை பகர்ந்தேனே. ஏழையாகிய என்னை விரும்பாதுசென்ற நீ எவ்வாற்றானும் இன்புகின்றாய். நீ யாண்டுள்ளாயோ ஆண்டே என்னையஞ்சேர்க்க. காலத்தினது மாறுபாட்டுத் தன்மை என்னை! அகாலத்தில் எய்திய வெதுப்பினாலே எனது உள்ளுறையுயிர் சூடுற்றதுபோலும்! உடலுறுப்புக்கள் வெந்தனபோலும்! பிராணவாயுக்கள் வெளிச்சென்றன போலும்! ஆ! என்செய்வேன்! இன்னுயிர்த்தலைவனைப்

பின்னரும் எங்ஙனங்காண்பேன்? இந்நிகழ்ச்சியின்பின்னர், வாழ்க்கையில் எனக்கு ஒருபற்றுமின்று. இப்பொழுதே சேர்ந்தாரைக்கொல்லியைச் சேர்வேன். இன்றேல், இப்பயனற்றவுடலைக் கரையிலா ஆழியில் எறிவேன். அதாவது, வெதும்பிய உயிரினை யுடைய எனது யாக்கையைக் கோற்ற நெருழிலையுடைய விலங்கினங்களுக்குப் புலவுணவாக்குவேன்” என்று இன்னொரு பன்மொழிகூறிப் புன்கணுற்றுப் புலம்புகின்ற சுலோசனை அவ்வமயம் எளிதான இயக்கமின்மயக்கத்தான் மூடப்பட்டாள்.

பின்னர், அணிமைபிலுள்ள தோழிகளுள் ஒருத்தி சுலோசனையைத் தாங்கினாள். மற்றொருத்தி பொற்கலசத்தில் நீர்கொணர்ந்து அவள் செந்தாமரையணைய திருமுகத்தையும், விழித்துணையையும், கழிஇயினாள். வேறொருத்தி, சுறுசுறுப்போடு பனிகீரிற்றோய்ந்த சிவிறியினால் மெல்லமெல்ல வீசி இளங்காற்றைப் பரவச்செய்தாள். வேறுசில அறிவுமிக்கபெண்கள் ‘தோழி! சுலோசனை! தெளிக. தெளிக’ என்று அடிக்கடி தேற்றினார்கள்.

அறுக்கப்பட்டு நிலத்தில் வீழ்ந்த கற்பகவல்லிபோன்றவளும், மேகத்தினின்று பெருங்காற்றாற் பிடுங்கி வீழ்த்தப்பட்டு நிலத்திற்கிடக்கின்ற மின்னற்கொடிபோன்றவளும், சேற்றால்நிரம்பிய தாமரைத்தண்டுபோலப் புழுதியினால் நிரம்பிய திருமேனியுடையாளும், நிலைபெயர்ந்த தாமரைக் கொடிபோலத் தலைவற்பிரிந்த துன்பத்தாற் கவலுகின்ற உடலையுடையாளும் ஆகிய அம்மெல்லியலைப் பார்த்தற்கு ஆற்றாதவர்களான தோழிமார்கள் “ஆ! எய்தின இத்

துன்பம் என்னை?” என்று கதறிக்கொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் ஒவ்வொருகணமும் உட்புகுந்த சோகாக்கினி யாற் சுடப்பட்ட உள்ளத்தையுடைய சேடியர்களது மிகக் கொதிக்கின்றகண்ணீர்வெள்ளத்தால்நனைக்கப்பட்டசரீரத்தை யுடைய சுலோசனை அரிதிற்போந்த அறிவையடைந்து அக்கணத்தே இறத்தலையே புகலிடமாக நினைத்து மிகவும் புலம்பித் தலைவற்கெய்திய சொல்லொணாநிலையை நினைத்து “ஆ! காமசந்தர! பாவியாகிய இவள் நின்னையின்றி எங்ஙனம் உயிரைத்தாங்குவாள்? ஏ! இன்னுயிர்த்தலைவ! நின்னுயிர் நீங்கியும் என்னுயிர் இக்கணத்தே வெளிச்செல்லாதிருத்தல் என்னை? ஐய! இப்பொழுது அருள்செய்வாயாக. நின் வாசத்தானத்தில் என்னையுஞ் சேர்க்க. ஆ! தோழிகளே! மாணத்தினும் மிக்க இத்துன்பத்தையநுபவிக்கின்ற யான் பிரியபதியின்றியும் நாணில்லாதவளாக எப்பயன்குறித்துச் சீவிக்கின்றேன்? எவனுடைய அன்புமிக்க அழகிய பன் மொழிகளால் அளவளாவிக் காலத்தைப் போக்குவேன்? எனது புன்களை யார்பாற் றெரிவிப்பேன்? சந்திரிகை சந்திரனையும், மின்னல் முகிலையுஞ் சார்தல்போல், எல்லாத் துன்பங்களும் ஒழிதற்பொருட்டு யான் எனது உள்ளுறை தலைவனைச் சார்கின்றேன். விறகுகளைக்கொணர்ந்து சிதைவைய அடுக்குங்கள். நெருப்பை எழுப்புமின்கள். என்னை இறுதியான தழுவுகரலாற் பெருமைப்படுத்துமின்கள்” என்று சகிகளோடுங்கூடிப் புலம்பிப் பின்னரும் இயக்கமின்மயக்கம் எய்தினாள். அதன்பின் முகூர்த்தப்போழ்திற் றெளியை யடைந்து சிறிதுபொழுது “ஆ! நாத” என்று மார்பில்.

அடித்துக்கொண்டு புலம்பினான். சிறிதுபொழுது நெடியதுங் கொடியதுமான பெருமூச்செறிந்தான். சிறிதுபோழ்து “நின்னையே புகலிடமாகவுடைய இவனைத் திரென்று ஒழித்து நினைவுமாத்திரையான கதியை யடைந்தனையே. இவ்வொழுக்கந் தக்கதன்று” என்று வாய்திறந்து கதறினான்.

இத்தகைய துன்பநிலையை அநுபவிக்கின்ற அழகிய கண்களையுடைய அச்சுலோசனையைத் தோழி ஒருத்தி, வணக்கத்துடன் துன்பமும் அநாதாபமும் தோன்ற, “ஏடி! சுலோசனை! ஊழ்வலியால் நேர்ந்த இந்நிகழ்ச்சியில் யாது செயற்பாலது? வாடுதலில்லாத சண்பகமலர்போன்ற அழகிய உடலில் மேகமின்றியே இடியைவிழ்த்திய பாதகமிக்க கொடியஊழ் நன்றுசெய்திலது. ஊழ்வலியை விலக்குதற்கு உலகத்தில் எவன் வலியுள்ளான்? முற்பிறப்பிற் செய்ப்பட்ட தும், * கழுவாயின்றி இன்றியமையாது நுகரத்தக்கதுமாகிய கொடிய தீவினையின்பயனே இஃதென்று நினைக்கின்றேன். † பேறிலளாகிய நீ மீண்டும் நின் அன்பிற்குரிய நாயகனைக் காண்டற்கு வலியற்றவளாகின்றாய். தலைவற்றிரிவானுண்டாய் துன்பம் உண்மையிற் பொறுக்கத்தகாததே; ஆனால், இவ் வஞ்ஞான உலகம் கழிந்ததற்கு இரங்குந்தன்மைத்து. அறிவறிந்த நின்முன்னிலைபிற் பேதையாகிய யான் இங்ஙனங் கூறுதற்கு நாணம் எய்துகின்றேன். ஆரினும் பன்னாட் பழக்கத்தாற் காரணமின்றியுண்டாய் அன்புரிமையே என்னை இங்ஙனஞ் சொல்விக்கின்றது. இக்கவற்சி நீங்குக. தேறுதல் எய்துவாயாக” என்று தேற்றினான்.

* கழுவாய் - பரிகாரம்.

† பேறு - நல்லாழ்ப்பயன். பின்வருவனவும் இப்பொருள்:

பின்னார்ச் சுலோசனை உடனிறத்தற்குத்துணிந்து நம
 விறகு அடுக்குதற்குத் தோழிமார்களை அடுத்தடுத்து
 வற்புறுத்தினான். தோழிமார்களெல்லோருந் துன்பத்தால்
 வாய்வாளாதிருந்துழி, ஓருத்தி சுலோசனையின்பக்கல்
 மெல்லமெல்ல எய்தி வணக்கத்துடன், “ஏழாய்! முன்
 நிகழ்ந்தவற்றை யறியாமலும், இறந்த தலைவனது முகத்தைக்
 காணாமலும், காதலர்க்குநேர்ந்ததை உண்மையாகத்துணியாம
 லும், இக் கைத்துண்டு யாருடையதென்று ஆராயாமலும்,
 யாரான் எதற்காக ஈண்டு எறியப்பட்டதென்று எண்ணாம
 லும் இடுக்கணான் அலந்த நெஞ்சத்தினைபுடைய நீ, உட
 னிறத்தலையே துணிவுற்று ஆராயாதுசெய்கின்ற நின் எண்
 ணத்தைத் தடுக்கின்றோரில்லை” என்று இங்ஙனம் அறிவுறுத்
 தினான். அம்மொழிகேட்ட மாதா “நன்குபதேசிக்கப்
 பட்டது” என்றுபெருமைப்படுத்தி, “நிசும்பிலையில் வேள்வி
 முடித்தற்கன்றே இங்கிருந்து என்னாதன் புறப்பட்டான்.
 எழையாகிய யான், அவன்செயலை எவ்வாறு உணர்வேன்?
 யாரை வினவுவேன்? எந்தலைவனது செய்தியை அறிவிப்
 பவர் யார்? யாண்டுச் செல்வேன்? பேறிலளாகிய யான் காதல
 னது செய்திகளை எம்முறையான் எங்ஙனம் நுணுகி
 ஆராய்ந்து எவ்வழியான் உணர்வேன்?” என்று துன்பத்
 துடன்கூறிச் சிதறுகின்ற தூய முத்துக்கூட்டங்களைப்போற்
 கண்ணீர்த்திவலைகளை புதிர்ந்துத் துன்பமிகுதியாற் பொறி
 கலங்கிக் திங்கண்மண்டிலங் கூதிர்காலத்து முகிலான் மறைக்
 கப்பட்டதுபோற் பாம்புரியன்ன மெல்லிய வெள்ளிய
 ஆடையான் முகத்தைமறைத்துத் “தேறுதலடைவாயாக”
 என்று அணியைமயிலுள்ள தோழிகளால் அடுத்தடுத்துக்

கையினுற் றைவரப்பட்டு, ஒவ்வொரு³ணமு மெலிவெய்தி,
அவ்வமயஞ் செயத்தக்கதின்னதென்று அறியாளாய்ச் சிறிது
நேரம் பாழடைந்தமனத்தினளாயினள்.

பின்னர், மிகச் சிரமமுற்று மனத்தையடக்கித் தலைவ
னது செய்தியையறியும் விருப்பமுடையளாய்த் “தீயூழின்
கேடுபயக்குஞ்செயல் அந்தோ! மிகக்கொடியது. நாயகனது
இக் கைத்துண்டினை நோக்கியே அன்னுன்செய்திகள் எல்லா
வற்றையும்துறந்திக் கேட்கிறேன்” என்று துணிவுற்று, வாட்
படையேந்திய அக்கையினை மும்முறை வலம்வந்து நெற்றி
நிலத்திற்கேயப் பணிந்து, தலையிற்சுப்பியகையுடன் “எல்
லாப் பகைவர்களுயுங் கொல்லுதலாற் றன்வலிமையை
வெளிப்படுத்துகின்றதும், வாட்படையால் அணிசெய்யப்
பட்டதும், விண்ணவர்தலைவனைத் தன்புகழ் பாடுபவனாகப்
பெற்றதுமாகியஎன்னாயகனதுகைத்துண்டிற்ரு நலமுண்டாக.
ஒவ்வொருகணமும் வளர்கின்ற நாயகவியோகமாகிய அக்கினி
யின் எரிகொழுந்தால் எரிக்கப்படுகின்ற உறுப்புக்களையுடைய
வளும், மிகவுங்கொடிய தீயூழாற் பன்னாட்பழகிய அன்பின்
சுவைக்கு நிலயமாகிய காதலனது உடனுறைவினின்றும்
எதிர்பாராது வேறுபடுக்கப்பட்டவளும், இறப்பினும் மிக்க
துன்பத்தைத்தருந் தலைவனதுபிரிவை யாற்றாதவளும்,
செவியைவெதுப்புகின்ற கணவனதுமரணசரிதத்தைக்கேட்ட
அளவிலேயே உடனிறப்பதிற் றுணிவுற்றவளும், தாமரை
மலர்போன்ற அவன்முகத்தைக் காணாமல் உடனிறப்பதினைப்
பது தகுதியின்றெனவெண்ணுகின்றவளும், அவன்முகத்தைக்
காண்டற்குத் தக்கநெறியின்னதென்றறியாதவளும், வேறு
புகலிடமில்லாதவளும், தின்னையே புகலாக அடைந்தவளுமாகிய

இத்தகைய இவள் கண்ணீரொழுகக் கைகூப்பி வணங்கிப் பெருமைதோன்ற நின்னை இரக்கின்றாள். அருள்செய்து சொல்வாயாக. ஓ! எந்தலைவனது வலக்கையே! உலகத்திற் சிறந்தவீரனும் அடுத்தடுத்துநேர்ந்த மிக அஞ்சத்தக்க போர் முனையில் விண்ணவர்களை மிகக்கூரியபகழிகளாற் சிதறஅடித் தவனுமாகிய என்காதலன் எவனாற்கொல்லப்பட்டான்? பேறிலளாகியயான் அவன்முகத்தைக்காண்டற்கு யாதுசெய்தல் வேண்டும்? எவ்விடத்து அடைதல்வேண்டும்?” என்று வணக்கத்துடன் தெரிவித்தாள்.

ஒவ்வொருகணமும் மறுமொழியை யெதிர்பார்த்தும் ஒன்றுங்கேட்கப்படாமையால் இருமடங் கதிகமான துன்பமெய்தி “ஓ! வலக்கையே! எவ்வாற்றாநுங் கொடியை யாகின்றாய்! கண்ணோட்டமேற்கொண்டிலை. நீ என்றலைவனதுகையென்பதும், பேறிலளாகிய என்னிடத்து எனது பிராணபதிக்கு இயற்கைரிற்றோன்றிய அன்புண்டென்பதும் உண்மையாயின் எனக்கு மறுமொழிதருவாயாக” எனக் கூறினாள்.

அக்கைத்துண்டு, அமங்கலமானசொல்லை அவள் கேட்பதற்குப் பிரியமில்லாததுபோலப் பின்னரும் மோனமுற்றிருக்குங்கால் ஆற்றொணுத்துன்பமும் சினமுமேற்கொண்டு, சிறிது கண்சிவந்து, தளிர்போன்ற அதரங்கள்துடிக்க, எல்லா உறுப்புக்களையும்பற்றிய வெதுப்பத்தால் உடல்நடுங்கி, மீண்டும் எழுந்து, தலைவனை நெஞ்சால் தியானித்து, “என்னாற்பன்முறை வேண்டப்பெற்றும் இக் கைத்துண்டு எனக்கு மறுமொழி தந்திலது. ஆ! காலத்தின்மாறுபாட்டுத்தன்மையென்னே! நிற்க; மீண்டும் வஞ்சினத்துடன் கேட்கின்றேன்.

ஏ! கைத்துண்டே! கைப்பிடித்தவன்றுதொட்டு இன்றுவரை
இன்பத்திலுந் துன்பத்திலும் எனது பிராணகாந்தனையன்றி
வேறென்றையுங் கருதிலேன் என்பதூஉம், ஒருபொழுதும்
எனதுகணவனையன்றி வேறொருவனை நெஞ்சத்தாலும் நினைந்
திலேன் என்பதூஉம் உண்மையாயின் எனக்கு மறுமொழி
தருவாயாக” எனக்கூறி ஒழிவெய்தினாள்.

பின்னர், நொடிப்பொழுதில், மானமிக்கோரிற் சிறந்த
இந்திரசித்துவின் கைத்துண்டு, கற்பரசிகளுட்சிறந்த சுலோ
சனையினது மிகக்கடியதும் முன்கேட்கப்படாததும், கேட்ட
வளவினானே சல்லியபாணமபோல நெஞ்சத்தை வருத்திப்
பிளப்பதூஉமாகிய அச்சொல்லைக் கேட்டு, அதிவிசைவில்
நிலத்தினின்றுமெழுந்து, மின்னற்குழுவாற் செய்யப்பட்டது
போல் ஒளிசெய்கின்ற அவ்வாட்படையைக் கீழ்முகமாகத்
திருப்பி மிகக்கூரிய அதன்னுனியால் “ஏடி! சுலோசனை!
முதலில் நின்கண்களைத் துடைத்துக்கொள்க. என்செய்தி
களைப் படிப்பாயாக. இதோ எழுதுகின்றேன். அன்புரை
யாடுங்காதலீ! அறிவுமிக்க நின்னால் ‘இக்கீகட்டைவினைக்குஞ்
செயலினின்றும் ஒழிகஒழிக’ என்று உரைக்கப்பட்டதன் தீரு!
நலத்தைவிரும்புகின்ற நின் உபதேசங்களைச் சேய்மையின்
ஒதுக்கிப் போர்த்தொழிலையே மேற்கொண்டு நிகுப்பிலையில்
ஆபிசாரவிதியினாற் செய்யப்பட்ட வேள்வித்தீயினின்றும்
விடுபடை கைபபடை முதலிய ஆயுதக்கூட்டங்களானிறந்து
மாயையான் ஆக்கப்பட்ட தேரைப்பெற்றுப் போர்செய்ய
விருமபியயான் அவ்விடதையடைந்து நெருப்பை விரைவிற்
கிளர்வித்துப் பொரி, எள்ளு, சமித்து, தருப்பை, நெய்

முதலியவைகளால் ஓமஞ்செய்து இறுதியிற் பெரிய ஆட்டின் கொழுப்பினுற் பூரணகுதியைக்கொடுத்தற்குமுயன்றுகொண்டிருக்குமிடையில், எனது சிறியதந்தையிடமாக எல்லா நிகழ்ச்சிகளையுமுணர்ந்த இராமனால் ஏவப்பட்டு என்னைக் கொல்லவந்த இலக்குமணன் அங்கு விரைந்து போந்து மிகக் கடிய கன்மமையினுமிகுதியாகப் பாம்புகளின் நஞ்சாகிய தீயைக் கக்குகின்ற அம்புமாரியை என்பாற் பொழிந்தான்.

அவ்வமயத்திலும், எங்ஙனமாயினும் வேள்வியை முடித்து இவனோடு போர்செய்தல்வேண்டு மென்னும் உறுதியையும், வேள்விவினையிலேயே பற்றிய மனத்தினையுமுடைய யான் பெருகுகின்ற நெய்யொழுக்கத்துடன்கூடிய பெரிய ஆட்டின்கொழுப்பைக் கையினால் உயரவெடுத்தேன். இவ்வாபிசாரவேள்வி நிறைவேறுமாயின் என்னை என்றுங் கொல்லமுடியாதென்பதை உணர்ந்த அவ்விலக்குமணன் விரைவில்வந்து மிக்கவிரைவுடன் தூக்கியகாலுதையால் அவ்வவியை என் கைத்தலத்தினின்றுஞ் சேய்மைக்கண்ணெறிந்தான். அப்பொழுதே கிளர்ந்தெழும் சினத்தினையுடைய யான் மீண்டும் வேள்வியின்முயலல் அறியாமையின்பாலதாம் என்று துணிவுற்று என் சினமாகிய நெருப்பில் நின்னை ஓமஞ்செய்வேனென்று அவனோடு போர்புரியத்தொடங்கினேன். அப்போர்த்தொடக்கத்திற் கிளர்கின்ற கோபத்தையுடைய எம்மிருவர்க்கும் அம்புகளாலும், தண்டங்களாலும், கைகலத்தலாலும், நெடுநேரம் யுத்தம் நடைபெற்றது. மிக்க மாயாவியும் முவுலகத்தினுஞ் சிறந்த வீரனுமாகிய என்னைக் கொல்லுதற்கு வலியற்றவனாகிய இலக்குமணன் ஊழித்தீயினையொத்த ஓரம்பை வில்லிற் பூட்டி 'ஏ! ப்கழியே! தசரத

குமாரனாகிய இராமன், அறவோனும், உண்மையாளனும், ஆண்மையில் நிகரற்றவனும் ஆவன் என்பது உண்மையாயின் இவ் விராவணகுமாரனைக் கொல்வாயாக' என்று வஞ்சினங்கூறி என்பால் விடுத்தான். வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட அவ்விராமபாணம் அச்சத்தைவினைக்கும் ஒலியினை யுடையதாய்ப் பாம்பின் நஞ்சையொத்த தீத்திரனைக் கக்கிக்கொண்டு இடிவீழ்தல்போல் என்பால் வீழ்ந்து, எந்தலையைத் துணித்து, அதனை இராமபிரானது திருவடித் தாமரைகளிலும், இவ்வலக்கையைத் துணித்து நிற்பக்கலிலும் வீழ்த்தியது. அவ்வம்பாற்றாணிக்கப்பட்ட என்றலை, அரக்கர்குலத்துத் தாமகேதுவும், கதிரவன்குலத்துத் தலைமணியுமாகிய இராமபிரானது திருவடித்தாமரைகளை யடுத்த லால்வரு மின்பத்தை நுகர்ந்து அளவிலாப் பேரின்பத்தை யடைகின்றது. நங்காய்! நீயும் விரைந்து வருவாயாக. இராமபிரானது திருவடிகளை யெய்தலால்வரும் இன்பத்தை நுகர்வாயாக. பிறப்பைப் பயன்படுத்துக. மணம் நிகழ்ந்த ஞான்று அன்புடன்பற்றிய எனது இவ்வலக்கையை யெடுத்துக்கொண்டு விரைந்து வருவாயாக' என நிலத்தில்வரைந்து மீண்டுஞ் சுலோசனையின்முன்னிலேயிற் பூமியில்வீழ்ந்தது. அங்நானமெழுதப்பட்ட தன் றலைவனது செய்தியை அன்பு பெருகப் படித்துக் குப்பாயம் போர்த்ததுபோல் மயிர்ப் புளகமுற்றவுடலையும், இடைவிடாது அமுதலாற் பருத்த கண்களையுமுடைய அச்சுலோசனை, பாழடைந்தாள்போலும், மயக்கமுற்றாள்போலும், ஓவியத்துற்றாள்போலும், அசைவறுநிலையை யண்மினாள்போலும், நெடுநேரம் எல்லாப் பொறிகளின் தொழில்களும் ஒடுங்கப்பெற்று இருந்தாள்.

அவள் தோழிமார்களுல்லாம் மிக்க வியப்பைத் தருகின்ற தும், முன்னிகழாததுமாய் இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கற்பரசியாகிய அச்சுலோசனையினது பிறரிடத்துக் காண்டற்கரிய கற்றின்மேம்பாட்டைப் பாராட்டினார்கள்.

பின்னர், இவள் முகூர்த்தப்பொழுதிற் கண்களை விழித்து “இவிக் காலந்தாழ்த்தல் கூடாது; கட்டளையிட்ட வாறு நடத்தல்வேண்டும்; இப்பொழுதே என் மாமன்பக்க லெய்தி இறந்த என் கணவனது சிரசைக் கொணரும்படி வேண்டிக்கொள்வேன். ஆதலிற் சிவிகையைக்கொணருங்கள். இக்கைத்துண்டினை யேற்றுங்கள். என் மாமன் யாண்டுள் ளானோ ஆண்டு விரைந்துசெல்லோமாக” என்று சொல்லிக் கொண்டு பல்லக்குக் கொணர்தற்பொருட்டுத் தோழி களுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

அக்கணத்திலே கொண்டுவரப்பட்ட இரத்தினசிவிகை யில் அக்கைத்துண்டினைச் சிறப்புடனேற்றி அப்பல்லக்கை நான்குவேலைக்காரிகளாற் றாக்குவித்துத் தோழிகளருழ அடிவரையும் *குப்பாயத்தான் மறைக்கப்பட்டவுடலையும், முச்சுக்காற்றின் வெம்மையால் நிறம் வேறுபட்ட அதரங் களையும், தடையின்றிப் பெருநகின்ற கண்ணீர்வெள்ளத்தா னனைக்கப்பட்ட மேலாடையையும், யமுனையாற்றுவெள்ளம் போற் கறுத்துத் தோட்பக்கங்களிற் றுவண்டு சிதறுண்டு கிடக்கின்ற கூந்தலையும், பன்முறை மாட்டின்கண் அடித்துக் கொள்ளுதலாற் றளிர்போற் சிவந்த கைகளையும், நெல்லிக் கணிபோற்பருத்த முத்துக்களானாய் மாலையாகிய அணிகல

* குப்பாயம் - சட்டை.

னையமுடையவனும், “ஆ! நாத!” என்று பன்முறை புலம்பி, முகமலத்தைக் கைத்தலத்தான் மறைத்து, ஒருத்தி தாமரையிலேயில் நீர்தாங்கிவர, ஒருத்தி ஈரமுள்ள வாழையிலையானாகிய சிவிறியைத் தாங்கிவர, ஒருத்தி மேலே விழுகின்ற கடுங்கதிர்க்கிரணத்தைத் தடுக்கவிரும்பித் தூக்கப்பட்டதும், அத் துன்பநிலைக்குரியதுமாகிய கறுப்புக்குடையைத் தாங்கிவர, வேறுசிலர் சோகத்தால் வேறுபட்டு வாய்வாளான நெருக்கமின்றிச் சூழ்ந்துவர வரம்பிகந்த தனது துன்பத்தால் எல்லோருடைய மனத்தையும் வருத்துகின்றவனும், இரக்கத்திற்கு அதிட்டானதேவதைபோற் கட்புலனுக்குத் தோன்றுகின்றவனும், கற்புருக்கொண்டாற்போல் நாயகப் பிரிவானேர்ந்த துன்பத்தாற் கலக்கமுறுகின்றவனும், ஒவ்வொருகணத்திலும் மூங்கைபோலவும், அறிவிலாள் போலவும், மயக்கமுற்றாள் போலவும், பேய்கோட்பட்டாள் போலவும், பாழடைந்தமனத்தினள் போலவும், கவலைக் கடலுண் முழுகினாள் போலவும் தடுமாறுகின்றவனும், யாவனாயினும் ஒருவன் தன்றலைவனது சரிதத்தைத் தெரிவிப்பான் என்று புதிய கருங்குவளைமலர் போல் அழகிய அகன்ற விழிகளை நாற்புறமும் பரப்புகின்றவனும், “இன்னும் எத்துணைத் தூரத்தில் என் மாமனது அரசிருக்கைமண்டபம் உள்ளது” என்று ஒவ்வொருகணத்திலும் தோழிகளேநோக்கி வினவுகின்றவனும், சிறிதுபொழுது இரக்கத்துடன் கதறுகின்றவனும், சிறிதுபொழுது நெட்டுயிர்ப்பெறிகின்றவனும், ஆகிய சுலோசனை தோழிகளான் மிக்கசிரமத்துடன் தாங்கப்பட்டு இரக்கதசக்கிரவர்த்தியாகிய இலங்காநாயகனது அத்தாணிமண்டபத்தின்பக்கலை யடைந்தாள்.

ஆண்டுள்ள ஒளிர்கின்ற பொன்னாலியற்றப்பட்ட
அக்தாணிமண்டபத்தின்நடுவண் நவமணிகள் அழுத்திய
அரியணையில் வீற்றிருக்கும் இராவணனை, மிக அணிமைக்கண்
ணுள்ள ஓர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கின்ற பதிவிரதாசிரோ
மணியாகிய மந்தோதாரி, இயற்கை வனப்புவாய்ந்து வணக்கத்
துடன்கூடிய பற்பலஉபதேசமொழிகளாற் றடுத்தும் அவன்
சானகியின்பால்வைத்த பற்றுள்ளமுடையனாய், “ஏடி! அறி
விழந்த மந்தோதாரி! நீ இங்ஙனங்கூறுத லென்னை? உயிர்விடி
னும் ஒருபொழுதும் சானகியை விடேன். வீரர்களுட்
சிறந்த நம் புதல்வன் நிகும்பிலையில் விதிப்படி செய்யப்பட்ட
வேள்வித்தீயினின்றும் எய்திய தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த
தேரையுடையோனாற்ப் போர்க்களத்தில் இராமலக்குமணர்
களை நிச்சயமாகக் கொல்லுவான். பின்னர் வேறு புகலில்
லாது இறத்தற்கு அஞ்சுகின்ற அப்பெண்மணியாகிய சானகி,
தானேபோந்து என்னை யின்புறுத்துவாள். என் அவாவை
யும் நிறைவேற்றுவாள்” என்று கூறினான்.

செவியை வெதுப்புகின்ற அம்மொழியைக்கேட்ட
மந்தோதாரி, “நாத! சிவபிராணை மகிழ்வுறுத்திய தோள்வலி
யினையுடைய நினக்கு இஃ தறமன்று. சனகன்புதல்வி,
கற்புமிக்கநங்கையருள் தலைமணியன்றே! கற்புக் காட்டுத்தீ
போன்றதன்றே! கற்பரசிகளின் சரிதம் மிக்க வியப்பினையும்
சிறப்பினையும் உடையதன்றே! நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள்
போர்க்களத்தில் இறந்ததை நோக்குவாயாக. தசரதன்
புதல்வர்கள் மக்கட்டன்மையினர்களாகவும், சனககுலத்தை
மகிழ்விக்கும் சீதை சாமானியமான ஒரு பெண்ணாகவும்
இருப்பார்களாயின், இவையெல்லாம் எங்ஙனம் நிகழும்?

ஆதலின் உலகத்திற்கு இன்பம் பயக்கும் இராமனை எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்யும் விருப்பத்தால் நிலத்தில் அவதரித்த திருமாலாகவும், சானகியைப் பூவுலகத்திற்குத் தாயாகிய பாற்கடற்பிறந்த இலக்குமியாகவும், அறிவாயாக. உருவமே மனிதவியல்பைக் கடந்ததென்று அறிவிக்கும் சீதையை இராமபிரானிடம் வணக்கத்துடன் சேர்ப்பிப்பா யாக. தனது கற்பினாகிய புகழினுற் பத்துத்திக்குக்களை யும் வெள்ளியவாகச்செய்த விதேககுலத்துக்கு மங்கல விளக்காகிய சீதையின்பால் இவ்வாறு ஐயுறுதற்கு நின்மனம் முயல்கின்றதென்கிறீர்? இத்தகைய நின்னறிவு நலமுடைய தன்று. ஒருபொழுதும் இன்பந்தருவதுமன்று. நலன் றருஞ்செயலைத் தொடங்குகின்ற ஆடவன்எச்செயல்களினும் நேரத்தக்க நன்று தீதுகளை நுனித்துணர்கின்றானன்றே! இந்நிகழ்ச்சியில் ஈது எடுததுக்காட்டாகும். மிக்க வன்மை வாய்ந்த எத்தனையோ வீரர்கள் போர்முகத்தின் மாண்டனர். ஆற்றொணாத திண்மையினையுடைய நினது உடன்பிறந்தா னாகிய சும்பகன்னன், நால்வகைப் படைகளுடன்சென்று தக்கவாறு போர்புரிந்தும், விலங்கினங்களைத் துணையாகப் பெற்ற இராமனாற் போர்க்களத்தில் இறந்தான். குமார னாகிய மேகநாதன் முதலில் மிக்க மானக்கேட்டையடைந்து, சானகியை விடுதற்பொருட்டு நின்னைப் பல்லாற்றாலும் வேண்டியும், நீ மறுத்துரைத்த கடுஞ்சொற்களை யாற்றா தவனாய், உயிரையுந் துரும்பாகக் கருதிப் போர்செய்தற் பொருட்டு மீண்டும் ஓடினான். மீண்டும் அவனை வாழ்நா ளுடையனாகக் காண்பேனோ? காண்கிலேனோ? அறிவேன். இன்னுந் தீநெறிக்கட்செல்லும் அறிவைத் திருப்புதற்கு

ஆற்றலில்லாயாயின் நங்குலம் வேரோடு கேடுறுமென்ப
துறுதியே. ஆதலின் இக்கேட்டைவினைக்குஞ் செலவி
னின்றும் நீங்குவாயாக. மிக்க எழில்வாய்ந்த இவ்விராச்சியம்
விரிவுடையது; நிரம்பிய இச்செல்வமும் பிறர்க்கு அமையா
தது; வணக்கமிக்க ஏவலாளர் பலருளர்; ஆணையும் விட்புல
வேந்தன் முடிமணியில் விளங்குவது; புகழ் எல்லாத் திசை
களிலும் நின்று நிலவுகின்றது; வரலாறு மக்களனைவரையும்
வியப்புறச்செய்வது. அனைத்தையும் ஓரமயத்திலேயே
பயனற்றனவாகச் செய்யற்க. விரைந்து சானகியைச் சமர்ப்
பணஞ்செய்வாயாக. தசரதன்புதல்வர்களிடத்து நட்பைக்
கொள்வாயாக. நீண்டகாலம் இவ்வரசரிமைத்திருவை நுகர்
வாயாக” என்று அன்புடன் கூறினான்.

இராவணன் தனதுசெயல் பொருத்தமற்றதென்றறிந்
தும், காலமாறுபாட்டால், அன்புடன் கூறப்பட்டனவாயி
னும் மந்தோதரியின் மொழிகளை வெறுத்துத் தள்ளினான்.

ஆ! ஆ! நமது அத்தாணிமண்டபத்தின் அணிமைக்கண்
எய்திய சுலோசனையை மறந்து மிகவுங் காலங்கடந்துவிட்
டேம். ஆண்டு அக்கற்பாசி எத்துணைக்கால மிருப்பள். ஆத
லின் அவள் உள்ளே புகுக. பின்னர் யாதுநேருமென்று
அறிவதற்கு நாமும் அவாவுடன் முற்படுவேமாக.

சூர்கொண்ட புதியமேகம்போன்ற கரியகுழற்கற்றை
யாலும், கார்காலத்து நிறைமதிபோன்ற அழகிய முகத்தா
னும், இளம்பிறைபோல் எழின்மிக்க நெற்றியாலும், விற
கொடியோவென்று ஐயுறுத்தும் புருவங்களானும், அசை
கின்ற கருங்குவளையிதழ்போல் வனப்புமிக்க கண்களானும்,

சண்பகத்தினரும்புகொலோவென்னும் ஐயத்தைவினைக்கும் முக்கானும், கண்ணாடியொத்த கதுப்புக்களானும், பவளக் கொடிபோன்ற அழகிய அதரங்களானும், சங்கதையொத்த கழுத்தானும், பந்துபோற்றிரண்ட பயோதரங்களானும், கொடிகளையொத்த கைகளானும், மும்மடிப்பான் அழகு செய்யும் இடையானும், புளிந்தலத்தையொத்த நிதம்பத்தானும், வாழைத்தண்டுபோல அழகிய தொடைகளானும், தாமரைப் பூப்போன்ற அடிகளானும் விளங்குகின்றவனும், நடையால் அன்னத்தையும், இன்சொற்களாற் குயிலையும், தலைவனிடத்துள்ள அன்பால் அன்றிற்பேட்டையும், யாவரையும் தன்வயமீர்த்தலால் மந்திரசித்தியையும் ஒத்துத் திகழ்கின்றவனும், அழகிய உருவச்சிறப்பினாலும், ஒப்பற்ற எழிலானும், இனிய சொற்களானும், உயரிய பெருந்தன்மையானும், இயற்கையின்வாய்ந்த நல்லொழுக்கத்தானும், மாட்சிமிக்க கற்பினாலும்— பலவாறுகூறுவ தென்னை? — எல்லா வகையானும் சானகியையொத்து விளங்குகின்றவனாகிய சுலோசனை, அத்தாணிமண்டபத்தின்வாயிலே மெல்லளய்தி இராவணனது அவைக்களத்திற் புகுந்தான்.

இரங்கற்குரிய அச்சுலோசனையைப் பார்த்த இராவணன் மந்தோதாரியை நோக்கி “ஏடி! மதியற்ற மந்தோதாரீ! நீ சிறிதும் அறிந்திலை. தக்கதின்ன தகாதன வின்னவென்று ஆராய்ந்திலை. இந்திரசித்துவின் வலிமையை உண்மையிலுணர்ந்திலை. பார்க்க! பார்க்க! வீரருட்சிறந்த நம்புதல்வனாற் போரில் இராமலக்குமணர்கள் இறந்தமைகேட்டு, என்பால் அருள்பெறற்பொருட்டுச் சானகி ஈண்டே வருகின்றாள். இப்

பொழுதே எனது அவா பயனுடையதாயிற்று. இப்பொழுதே செயத்தக்கசெய்தவனைப்போல என்னைப் பார்க்கின்றேன்” என்று மொழிந்தான். அங்ஙனம் வருகின்ற நங்கையை நோக்கி மந்தோதரியும், சானகியென்று சிறிதுமயங்கினான். இதற்கிடையில், சுலோசனை அணிமைக்க னெய்தினான். அப்பொழுதும், இராவணன் அவனைச் சானகியென்றே துணிவுற்றான். மந்தோதரி, அம்மாதை நன்றாகப்பார்த்துத் தன் மருகியென்றுணர்ந்து, “புலத்தியகுலத்தரசே! இம்மங்கையை நீ நன்றாக அறிந்திலை; இவள் சானகியல்லள்; நம் புதல்வன் மேகநாதனது அன்புமிக்க காதலியாகிய நமதுமருகி; தன்னெழில் நலத்தாற் சானகியையொப்பாள். கதிரவன்முகங் காணார்களன்றே இராசபத்தினிகள். *உவளகத்திலேயிருந்து எங்ஙனம் ஈண்டு வருகின்றாள்? நன்றாக ஆராய்ந்துநோக்கின், துன்பத்தால் வாடியமனத்தினள்போலக் காணப்படுகின்றாள். இந்நங்கை உடலை யணிந்துகொள்வதில் விருப்பமற்றவளாகத்தோன்றுகின்றாள். ஆதலானன்றே, நெற்றியிற் நிலகங்காணப்படவில்லை; குழல் பின்னப்பட்டிலது; முகமலம் வாட்டமுற்றிருக்கின்றது; கண்கள் நீர்ப்பெருக்கான் மலர்ச்சி குன்றின; உடற்கொம்பு துன்பத்தால் வாட்டமுற்றுளது: நேர்ந்திடையூறு யாதோ வறிகிலேன். எக்காலத்தும் இவள் உவளகத்தினின்றும் வெளிப்போந்திலள். இத்தகைய வேடத்துடன் இங்கெய்திய இவளைப் பார்த்தமையான், போர்குறித்துச்சென்ற புதல்வனைப்பற்றி அன்புவயப்பட்ட என்னெஞ்சம் அமங்கலத்தை யையுறுகின்றது. ஆ! என்செய்வல்!

இவ் வாட்டமிக்க பெண்மணி எத்தகைய செய்தியைத் தெரிவிப்பாளோ?” என்று பகர்ந்தான்.

இங்ஙனஞ் சொல்லியவுடனே சுலோசனை ஆண்டடைந்து துன்பத்தான்முடப்பட்டதன்னிலையை அறிதிறகைந்து, பல்லக்கிற்றாங்கிவந்த அக் கைத்தாண்டினை, இராவணன்முன்னிலையில்வைத்து, மாமன் மாமி யிருவர்களுடும் வணங்கிச் சிறிது தூரத்தினின்று அடித்தலநோக்கிய கண்களையுடையளாய்த் தழுதழுத்தகுரலுடன், “அரசர்பெரும! பேறிலளாகிய நினதுமருகி சுலோசனையென்னும் பெயரினையுடைய யான் இங்குப் போந்தேன்; எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் இதுகாறும் உவளகத்தினின்றும் வெளிச் செல்லும் நிலைமைய எல்லேன்; இப்பொழுதோ ஆற்றொனாத் துன்பத்தால் வருந்தி, நாணத்தைச் சேய்மைக்க னொழித்து, வணக்கமாகிய செல்வத்தைச் சிறிதும்பொருட்படுத்தாமல் நற்குலத்துதித்த பெண்பாலரின் இயல்பை முற்றும் ஒழித்து என்னிலையை மிகவும் அடக்கிக் தன்வயத்தினள்போலவும், அறிவிலாள்போலவும், நினதுதிருமுன் எய்தினேன்; தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டிய தொன்றுளது. அனியால்நனைந்த மனத்தான் அருள்க. நினைவுகூர்தலாகிய வன்மையால் என்னை அநுக்கிரகிக்க. என்சொற்களைக் கேட்டல்வேண்டும். அவாவை நிறைவேற்றல்வேண்டும். போர்க்களத்தில் இராமலக்குமணர்களை வெற்றிகோடற்பொருட்டு நிகும்பிலையில் ஆபிசாரவேள்விசெய்தற்குப் புறப்பட்ட என்காதலன் வழியிடையே என் இல்லத்தை அடைந்தான். என் உபதேசமொழிகள் எல்லாவற்றையும்வெறுத்தொதுக்கி நிகும்பிலையை அடைந்த இந்திரசித்து, சுமித்திரைபுதல்வனாற் கொல்லப்

பட்டான். ஈதன்றே முவுலகத்தினுஞ் சிறந்தவீரனாகிய நின் புதல்வனது கைத்துண்டு. யான், அவனது மாண நிகழ்ச்சி முழுதும் எழுதிய பத்திரிகை இதுவாகும். இவ்வெல்லா நிகழ்ச்சிகளும் இக் கைத்துண்டினாலேயே தன்கையிற்றாங்கிய கூரியவாண்முனையால் நிலத்தில் நன்றாக எழுதப்பட்டன வாகும். யானோ என் தலைவனது தலையைக் கண்டு அப் பொழுதே அவனுடன் இறத்தலைவிரும்புகின்றேன். ஆதலின், அருள்செய்க. என் தலைவனது தலையைக் கொணர்தற் பொருட்டு விரைந்து கட்டளையிடுங்கள்” என்று கூறித் தன் கைத்தலத்துள்ள பத்திரிகையொன்றை அவன் முன்னிலையில் வைத்தான். இந்திரசித்துவின் மாணநிகழ்ச்சிகேட்ட அளவினானே மந்தோதரியின் இதயம் இருகூறாகப் பிளக்கப் பட்டது. அப்பொழுதே அறிவை மயக்கங்கவர்ந்தது. “ஆ! புதல்வ! மேகநாத!” என்று கதறிப் பெருங்காற்றான் அலைப்புண்ட வாழைபேரால் நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

இராவணனுந் தானே அப்பத்திரத்தைப் படித்து உலகம்புகழ்ந் திண்மைமிக்க தன் புதல்வனது இறப்பு நிகழ்ச்சியை முதலில் நம்பாமல், பத்திரிகையில் வரைந்த பொருளையும் வெறுத்துத்தள்ளிச் சிறிது நினைவுகூர்ந்து, தன் மகனது நாமவிலச்சினையுடைய கொடிபோன்ற வாளால் அணிசெய்யப்பட்ட கைத்துண்டினையும் பார்த்து, அசைவறு நிலையன்போலவும், ஒவியத்துற்றான்போலவும், இடியாற் கெடுக்கப்பட்டவன்போலவும் அசைவற்றிருந்து, ‘ஆ! கேடு விளைக்கும் அவாவினையுடைய யான் கெடுகின்றேன்’ என்று பத்துமுகங்களாலும் உரக்கக் கதறினான். “ஆ! குழந்தாய்! மேகநாத! யான் உயிருடையனாயிருக்கும்பொழுதே நீ

நினைவுறும்நிலையை எய்தினாய்; பேறிலனாகிய எனது தீவினைப் பயன் வெறுக்கத்தக்கது; நிற்பெயர் கேட்டவளவிலே தேவாசுரர்களுையுடைய எல்லா உலகங்களும் அச்சத்தால் நடுக்கமுறும்; அத்தகைய நீ, கரடி குரங்கு இவைகளின் முன்னிலையில் மனிதரில் இழிந்த ஒருவனால் எங்ஙனங் கொல்லப்பட்டாய்? ஆ! அஞ்சத்தக்க திண்ணிய நினது கொடிய மரணத்தைக்கேட்டு என்மனம் மிகவுங் கலக்கமுறு கின்றது. பிறரால் ஆற்றொணு வலிமைமிக்க நீ போரில் அவ் விராசகுமாரர்களை விளையாட்டாகத் தோல்வியுறச் செய்து, மகிழ்ச்சியுடையாய்வந்து என்னை யின்புறுத்து வாய்; அரசியலின்பத்தையும் நுகர்வாய் என்று உவகையுற் றிருந்த கெடுநினைவினனாகிய எனது பேராவாவென்னும் பெருமரம் வேருடன் களையப்பட்டது” என்று இங்ஙனம் நெடுநேரம் புலம்பினான்.

பின்னர்ச் சிறிதுநேரஞ் சென்றதும், சுலோசனை மீண்டும் தன்றலைவனது தலையைக் கொணர்தற்கு இரந்தான். அவள் சொற்களைக்கேட்டுப் புத்திரசோகத்தாற் கலக்குண்ட எளியனாகிய இராவணன், சினத்தாற் கிளர்ந்தெழுந்து, “ஏடி! ஒழுங்கிழந்தவனே! போர்க்களத்தினின்றும் அவன்றலையைக் கொணர்தலைப்பற்றி இரக்கின்ற நினது கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டலால் எத்துணைத்துன்பம் விளைகின்றதோ, அத் துணைத்துன்பம் வீரகுல சூடாமணியாகிய என்புதல்வ னிறந்தான் என்னும் இதனால் விளைந்திலது. அமயத்திற் குரியசெயலைச் சிறிதும் ஆராயாது இங்கெய்தி இங்ஙனங் கூறுதற்குரிய நெஞ்சுறுதியை எவ்வாறு கடைப்பிடித்தாய்?

அறிவிலாய்! என்பக்கவினின்றும் அப்புறம்செல்க” என்று அவளை அச்சுறுத்தினான்.

சுலோசனையும், நெஞ்சுறுதியைக்கைப்பிடித்து, “அரசர் பெரும! யான்கூறுகின்றதனைச் சிறிது நினைவுற்றுக் கேட்பாயாக. சினத்திற்கும், பிரிவிரக்கத்திற்கும் ஈது அமயமன்று. ஊழினாலூட்டப்படும் வினைப்பயன் இன்றியமையாது நுகரத்தக்கதே. இவ்வமயத்திற் சினத்தாற் செயத்தக்கது யாதுளது? போரில் இராமலக்குமணர்களை வெல்லுதற்கு யாவன் வலியன்? இராமன்பொருட்டுச் சானகியைவேண்டே லின்றியே சேர்ப்பிப்பாயாக. அறிவுமிக்க அமைச்சருள் ஒருவனையும் இராமன் பக்கல் விடுப்பாயாக. என்றலேவனது தலையைக் கொணர்விப்பாயாக. இப்பொழுது யான் அத்தலையை அவசியம் காண்டல்வேண்டும். உடனிறத்தலையும் நிறைவேற்றல்வேண்டும். நற்குடிக்கட்டோன்றிய அரசகுலத்துநங்கையரது குலவொழுக்கமாகிய ஆசாரம் ஈதன்றே. அரசர்பெருமகனாகிய நீ, என்வேண்டுகோளை முறைமையில்லாததுபோல் வெறுத்தொதுக்கிச் சினத்தாற் கண்சிவத்தல் என்னை? நற்செயல்களிற் பற்றில்லாத அரசர்பெருமானாகிய நீ, முதலிற் குற்றத்தை நன்றுகண்டிலை. மிக்க அறிவுடையதான அரசன் பிறன்மனைவியைத் தடுத்தற்கு எவ்வாறு தகுதியுளனாவன்? இராமலக்குமணர்களால் விடப்பட்ட ஊழித்தீரின்யொத்த பகழிகளின்முன் னிற்றற்குத் தேவதானவர்களுள்ளும் யாவன் ஆற்றலுடையான்? சனத்தானத்தின்கேட்டையுணர்ந்தும், வாலியின் இறப்பைக் கேட்டும், அரசர்பெருமானின் நெஞ்சம் நடுக்கமுறுமை என்னை? ஆதலின், இராமசந்திரன்பொருட்டுச் சானகியைத்

திருப்பிக்கொடுத்துவிடுவாயாக. நலமற்ற இச்செயல் இனி அமைக” என்று இவைமுதலிய பிற அறிவுபதேசங்களைப்பூர்வச் சொல்லிச் சுலோசனை ஒழிவெய்தினான்.

புதல்வற்பிரிவால் வெதும்புகின்றவனும், இயற்கையானே சினமிக்கவனுமாகிய இராவணன், கற்பரசியாகிய அச் சுலோசனையின் மொழிகளைக்கேட்டுச் சினத்திக் கிளர்ந்தெழு, ஒளிர் கின்ற விளக்கங்களையொத்த கண்களினின்றும் நெருப்புப் பொரிகளை யிறைத்துப் பற்களால் உதடுகளைக்கடித்துத் தன் மருகியை எரிக்கின்றவன்போல நோக்கி, “ஆ! மதியற்றவ ளே! இலங்கேசுவரன்மாட்சி யின்னதென் றுணராதவ ளே! பல்லாற்றா னும் உபதேசித்தனை. நீயே எனக்குக் கட்டளை யிடுபவளாகின்றாய்? என்பக்கல் எய்தித் தடையின்றி இவ் வாறு புலம்புதற்குப் பேதையாகிய நீ எங்கனம் உரியை. இப்பொழுதே எனது சந்திரகாசன் நினது நாவை அறுப் பான். அறிவிவியாகிய நீ மிகவும் வெறுக்கத்தக்கவள். உண்மையாகவே நீ தலைவற்பிரிவால்நேர்ந்த துன்பத்தால் வருந்தினையாயின் இத்துணைக்காலம் உயிரைத்தாங்கியிருத்தல் என்னை? விரைவிற்செல்க! இக்கணமே கிளர்கின்ற நெருப் பின்கட் சேர்வாயாக. வீரனாக நினைக்கத்தக்க எவன்றான், பகைவன்பக்கலெய்திப் போரிலிறந்தவனது தலையைவேண்டு தற்குத்துணிவான்? மீண்டும் இங்ஙனம் புலம்புவாயேல் இக் கணத்தே யானே நின்னை இயமனில்லத்தின்கண் அடைவிப் பேன். என் அருகில்நில்லாது செல்க! செல்க! தீக்கண் வீழ்ந்து நின்றலைவன்செல்லுழிச் செல்க” என்று கூறினான்.

சுலோசனை, கண்ணீரானனைந்த தன் முகத்தைத் துடைத்து, மெல்லத் தழுதழுத்தகுரலுடன் “மரணமெய்திய

என்றலைவன துழுகத்தைக் காணாமல், தீக்கட்புகுதற்கு யாங்ஙனம் துணியேவன்? நினக்கு இராமன்பக்கலெய்தி என்றலைவன துதலையை வேண்டுதலில் விருப்பமின்றேல் எனக்கு விடைதருவாயாக. யானே அவன்சந்நிதியையடைந்து என் நாதன துசிரத்தை வேண்டுவேன்” என்று தெரிவித்தான்.

இராவணன், “ஏடி! நாணமற்றவளே! விலங்கினங்களின் துணையைப்பெற்றிருக்கும் இராமன் மக்களுட் டாழ்ந்தவன். மூவுலகத்திற்கும் அரசனாகவும், இராக்கதசக்கிரவர்த்தியாகவும் உள்ள யான், அவன்மனைவியைக் கவர்ந்தேன். அஞ்சத் தக்க திண்ணியனாகிய நின்நாயகனை, அவன்தம்பி போரிற் கொன்றான். ஆங்ஙனங் கொல்லப்பட்ட இந்திரசித்துவின் மனைவியும், என்மருகியும், சானகியை ஒத்த அழகுவாய்ந்தவளும், இளமையுடையாளும் ஆகிய நீ, நின்றலைவனை இழந்திருக்குக்கால், நம்பகைவனும், காதலியின்பிரிவாற் றுன் புறுகின்றவனும், எழின்மிக்கானுமாகிய இராமனது பக்கலையெய்துதலென்னும் இஃது எங்ஙனம் பொருத்தமுடையதாகும்? ‘புதல்வனிறத்தலாலச்சமுற்ற இராவணன் பகைவர்களை உடனபடுத்தற்பொருட்டுத் தன்மருகியை ஏவினான்’ என்றன்ற உலகம் பழித்துரைக்கும். அப்பாதகனாகிய இராமன், முன் என்றங்கையை விகாரப்படுத்தியதுபோல் நின்னையும் செய்வான். ஆதலின், அறிவிலியாகிய நீ அவன்பக்கலிற் சேருதல் தகுதியன்று. எவ்வாற்றானும் நின்சொல்லை ஏற்பேனல்லேன். என்முன்னில்லாது விரைந்துசெல்வாயாக” என்று உரத்தகுரலுடன் அவளைப் பழித்துரைத்தான்.

செவியைவெதுப்புகின்ற அவனது கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுப் பிரிவிரக்கமுஞ் சினமும் மிக்க அக் கற்பிற்சிறந்த

பெண்மணி, “பொருத்தமின்றி இங்ஙனம் எதற்காகப்புலம்பு
கின்றாய்? நெறிபிறழ்ந்த ஒருவன் உலகமனைத்தையுந் தன்னைப்
போற் காண்கின்றான். பிறர்மனைநயத்தலிற் பற்றுடையனாகிய
நீ வாய்மையிற்சிறந்த இராமனை ஏன் இவ்வாறு பழித்துரைக்
கின்றாய்? இப்பொழுதே நின் நாவானது நிலத்தில் அடியோடு
வீழும். எல்லாவுலகங்களுக்கும் புகலிடமாயுள்ள பெரியோ
னாகிய இராகவனது அணிமைக்கண் தலைவனதுதலையை
வேண்டுதற்கு அடைகின்ற என்னை உலகம் நிச்சயமாகப்
பெருமைப்படுத்தும். பாவியாகியநினதுநெஞ்சத்தின் கண்ணே
அத்தகைய கொடுஞ்சூழ்ச்சி தோன்றியது. விரைந்து தீவினை
யின்பயனை நுகர்வாய். எஞ்ஞான்றும் தீத்தொழிலையே
புரிகின்ற நீ கொடியநரகத்தில் வீழ்தல் உறுதியே. நினக்கு
அத்தகைய ஊழ் உளது. வீரியச்செருக்கினாலேயே தற்
புகழ்ச்சிசெய்யற்க. காட்டுத்தீயினையொத்ததும், இராம
பிரானதுவில்லினின்றும் வெளிப்படுவதுமாகிய, பகழியாகிய
நெருப்பு விரைந்துபோந்து நினது தலைக்காட்டை நீராக்கும்.
குலத்துக்குக் கேடுவினைக்குஞ் சிறுமையாளனாகிய நீ மிகவும்
வெறுக்கத்தக்கவன்” என்று சொல்லிவிட்டு இராமனையே புக
லிடமாகக்கருதி எல்லாத்தோழிமார்களையும் ஒழித்து இரா
வணனது சபாமண்டபத்தினின்றும் வெளிப்பட்டாள். இரா
மன் வானரவீரர்கள்கூழ், வீற்றிருக்கும் அகன்ற ஆடையான்
அமைந்த இல்லத்தைநோக்கிச் சென்றான். இவ்வமயத்தில்
இராமபிரான் வன்மையாளருட்சிறந்த மாயாவியான இந்திர
சித்துவைக் கொன்று, புண்ணீர்தோய்ந்த உடலுடன் வந்த
இலக்குமணனைத் தன் மடித்தலத்திருத்தி இறுகுமத்தழி

அன்புடன் உச்சிமோந்து, “குழந்தாய்! இலக்குமண! செயற்கரிய செய்கின்ற நீ நல்லன செய்தனை. கெடுமதியாளனாகிய, அவ்விராவணனது வலக்கையாகிய இந்திரசித்துவின் இறப்பைக் கேட்டு இராவணனே இறந்தானென்று எண்ணுகின்றேன். இன்றுதான் பகைமையில்லாதவனாயினேன். இப்பொழுது இராவணன், தானே போர்குறித்து வெளிப்படுவான். அக்கொடியவனை விரைவிலேயே அழித்துவிடுவேன். வீரர்களுக்குரிய கடமையையும் நிறைவேற்றுவேன். தோன்றால்! வீரருட்சிறந்த இந்திரசித்துவின் அம்பின்மொகுதியை நீ எங்ஙனம் ஆற்றினாய்! மிகக்கடிய அம்பினாற்றுவனைக்கப்பட்டு ஒழுகும் புதிய செந்நீராற்பூசப்பட்ட நினது இவ்வுடலை நோக்கும்பொழுது என் நெஞ்சம் வெதுப்புகின்றது. இந்திரசித்து பெரியவீரனன்றே! நின்னையன்றி இவனைக் கோதற்கு ஒருவனும் வலியுடையானல்லன். அச்சிறுமையாளன் தொலைந்தான்” என்றுசொல்லிச் சுசேனனை அழைத்து, “சுசேன! உடன்பிறந்தாரிடத்து அன்புமிக்க இலக்குமணனுடம்பிற் றைத்த அம்புகளைப் போக்கி மிகவும் சுகமுற்றிருக்குமாறு உரியமருந்துகளாற் சிகிற்சைசெய்வாயாக” என்று கட்டளை யிட்டான்.

அக் * காழகவில்லத்தின் வாயில்காத்தற்குக் கட்டளை யிடப்பட்ட அநுமானும், விபீடணனும் தம்முட் பின்வரு மாறு உரையாடினார்கள்:—

“ஓ! விபீடண! போரில் இலக்குமணனாற் றன்புதல்வன் இறந்தசெய்தியைக்கேட்டு இராவணன் அஞ்சிச் சானகியை விடுவானென்று எண்ணுகின்றேன்.”

* காழக இல்லம்—ஆடையர்னனம்த் த வீடு.

“ஓ! அறிஞருட்சிறந்தோய்! ஒருபொழுதும் அக் கெடு மதியாளன் இங்ஙனஞ்செய்யான். தன் னுயிரையேவிடுவான்.”

“ஓ! விபீடண! சிறிதுதூரத்தே பார்க்க. புதல்வன் இறந்தமையால் அஞ்சிய இராவணனால் விடப்பட்டுச் சானகி, தானே ஈண்டுப் போதருகின்றாள்.”

“ஆம். அநுமானே! ஆச்சரியம்! ஈது எங்ஙனம் நிகழ்ந்தது? இவளைப்பற்றி எனக்கு ஐயம் நிகழுகின்றது. நிற்க. பார்ப்போமாக.”

இங்ஙனம் உரையாடிக்கொண்டிருந்த அவ்விருவர்களும் அணிமைக்கண் எய்திய அவளது வருந்தத்தக்க வேடத்தா னும், மதிச்சத்தக்க உருவச்சிறப்பானும், வஞ்சிக்கப்பட்டவர் களாய்ச் சிறிது அசைவற்றிருந்தார்கள். அப்பெண்மணியுந் தடையின்றி உள்ளேபுகுந்தாள். இராமபிரானையும் பார்த் தாள். இதனிடையில் தம் நிலையெய்திய அநுமானும் விபீடண னும் அம்மங்கையைக் காணாமையான் வியப்புடன் உட்புகுந் தனர்.

அங்ஙனம்வந்த பெண்மணி இராமன்றிருவடிகளில் வணங்கித் தலையிற்கூப்பிய கையினையுடையளாய், “அடைக் கலம்புகுந்தார்க்கு அருள்செய்யும்வள்ளால்! இராமபத்திர! யான், நிகும்பிலையில் இலக்குமணனாகொல்லப்பட்ட இந்திர சித்துவின்மனைவி. பேறிலளாகிய என்னைச் ‘சுலோசனை’ என்னும் பெயரால் அழைப்பார்கள். என் தலைவனது அறுக் கப்பட்ட கைத்துண்டினால், ‘தலை இராமபிரான்றிருவடித் தாமரைகளையடைந்து இன்பம் நுகர்கின்றது’ என்று எழுதப்பட்டது. பகவானே! அருள்க. என் தலைவன்

தலையைக் கொடுப்பாயாக. அதனைக்கண்டபின்னரே என் பிராணபதியைத் தீப்புகுந்து பின்னொடர்வேன்” என்று வேண்டினான்.

அதனைக்கேட்டுச் சில வானரங்கள், “ ‘அறுபட்ட தலையின்நிகழ்ச்சிகளை அறுபட்டகை யெழுதியது’ என்னுமிது மிக்க வியப்பே!” என்று சொல்லிச் சிரித்தன. வேறுசில வானரங்கள், “இராவணனால்விடப்பட்டுச் சானகியையொப்ப உருக்கொண்டுபோந்த ஓர் அரக்கியாகிய இவள் நம்மை வஞ்சிக்கதற்கு ஈண்டுற்றாள். இப்பொழுதே இவளைக் கொல்வோம்” என்று சினந்துகூறின.

“போர்க்களத்தே இறந்தவீரர்களின் தலை எங்ஙனம் இங்குக் கொணரப்படும்? நீ இந்திரசித்துவின்மனைவியாயின் நின் தலைவனது அறுபட்டதலையைக் காண்டற்குரிய நிகும் பிலையை அடைவாயாக” என்று கூறினான் அநுமான்.

சுலோசனையை முதற்கட்பார்த்தவளவினானே இலக்கு மணன் மிகவும் கலக்கமுற்று மனத்தாற் பலபல நினைந்து, நீர்நிறைந்த கண்களையுடையனாய்த் தன்னையுஞ் சிறிதுமறந்து, இன்னதென்றுகூறொணாத மனநோயால் வருந்தி, நெடுநேரம் வாய்வாளாதிருந்தான்.

பின்னர், இராகவன், வானரங்களினது ஆரவாரங்களை நிறுத்திப் புன்னகைசெய்து, “அநுமானே! ஏன் இங்ஙனங் கூறுகின்றாய்? உலகத்தில், இயங்கியற்பொருள்களின் நினைக்கப்படாதெய்துவனவாகிய பற்பல நிகழ்ச்சிகள் தோன்றுகின்றன. இக்கற்பரசி, மேகநாதன்மனைவியென்ப துண்மையாயின், எல்லாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து துணிவோமாக.